

Sygn. akt IX Pa 64/16

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 listopada 2016 r.

Sąd Okręgowy w Gliwicach

Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych Ośrodek Zamiejscowy w Rybniku

Wydział IX Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący : SSO Maria Olszowska

Sędziowie: SSO Mariola Łącka /spr/

SSO Janina Kościelniak

Protokolant: st. sekretarz sądowy Dagmara Mazurkiewicz

przy udziale ./.

po rozpoznaniu w dniu 10 listopada 2016r. w Rybniku

sprawy z powództwa **M. P.**

przeciwko Ł. D. prowadzącemu działalność gospodarczą pod firmą (...) w J.

o zapłatę

na skutek apelacji obu stron

od wyroku Sądu Rejonowego w Jastrzębiu -Zdroju Wydziału IV Pracy

z dnia 21 czerwca 2016 r. sygn. akt IV P 133/15

1. zmienia zaskarżony wyrok w pkt.1 w ten sposób, że zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 3.800, 00 zł (trzy tysiące osiemset złotych) brutto a) z odsetkami ustawowymi od 11.12.2014r. do 31.12.2015r. i z odsetkami za opóźnienie za okres od 01.01.2016r. do dnia zapłaty od kwoty 1.389,95 zł (jeden tysiąc trzysta osiemdziesiąt dziewięć złotych 95/100) ,

b) z odsetkami ustawowymi od 11.01.2015r. do 31.12.2015r. i z odsetkami za opóźnienie od 01.01.2016r. do dnia zapłaty od kwoty 1.389,95 zł (jeden tysiąc trzysta osiemdziesiąt dziewięć złotych 95/100),

2. zmienia zaskarżony wyrok w pkt.2 o tyle, że zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 181,64 zł (sto osiemdziesiąt jeden złotych 64/100) brutto z odsetkami ustawowymi za okres od 10.02.2015r. do 31.12.2015r. i z odsetkami za opóźnienie od 01.01.2016r. do dnia zapłaty,

3. oddala apelację powoda i pozwanego w pozostałym zakresie,

4. znosi wzajemnie między stronami koszty zastępstwa procesowego za II instancję.

Sędzia: Przewodniczący: Sędzia:

SSO Janina Kościelniak SSO Maria Olszowska SSO Mariola Łącka

Sygn. akt IX Pa 64/16

UZASADNIENIE

Powód M. P. w pozwie z dnia 11.02.2015 r. wniósł o zasądzenie na jego rzecz od pozwanego Ł. D. prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą (...) 1.900,00 zł wynagrodzenia za listopad 2014 r., 1.900,00 zł wynagrodzenia za grudzień 2014 r., a także 1.900,00 zł odszkodowania przewidzianego w art. 56 § 1 k.p. oraz ustalenia, że wypowiedzenie umowy o pracę było niezgodne z prawem.

Na uzasadnienie podał, że był zatrudniony u pozwanego na podstawie umowy o pracę, zawartej 10 grudnia 2013 r., na czas nieokreślony, z miesięcznym wynagrodzeniem w wysokości 1.900,00 zł brutto. Wskazał, że pismem z 2 lutego 2015 r., doręczonym 9 lutego 2015 r., pozwany rozwiązał, bez zachowania okresu wypowiedzenia, ww. umowę o pracę z powodu ciężkiego naruszenia podstawowych obowiązków pracowniczych polegających na nieusprawiedliwionej nieobecności w pracy w okresie od 1 stycznia 2015 r. do nadal, tj. w trybie art. 52 § 1 pkt 1 k.p. Podniósł, że rozwiązanie umowy o pracę nastąpiło z uchybieniem terminu przewidzianego w art. 52 § 2 k.p., co uzasadnia zasądzenie odszkodowania przewidzianego w art. 56 § 1 k.p. Podkreślił, że pozwany nie wypłacił mu należnego wynagrodzenia za listopad i grudzień 2014 r., co uzasadnia żądanie zasądzenia odsetek za zwłokę.

W piśmie z dnia 14 kwietnia 2015 r. powód rozszerzył powództwo wnosząc o zasądzenie od pozwanego na jego rzecz 2.146,00 zł ekwiwalentu za niewykorzystany urlop za 2013 i 2014 r. Wskazał, że nie wykorzystał przysługującego mu urlopu wypoczynkowego w 2013 r. i 2014 r., wbrew zapisowi w świadectwie pracy. W związku z powyższym domagał się zasądzenia na jego rzecz kwoty odpowiadającej ekwiwalentowi za niewykorzystany urlop w wymiarze 3 dni za 2013 r. i 26 dni za 2014 r.

Pozwany w odpowiedzi na pozew wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda kosztów procesu według norm przepisanych.

Na uzasadnienie podał, że powód był zatrudniony w pełnym wymiarze czasu pracy. Przyznał, że rozwiązał umowę o pracę z powodem bez zachowania okresu wypowiedzenia, gdyż od 1 stycznia 2015 r. powód przestał chodzić do pracy. W związku z powyższym w lutym 2015 r. rozwiązał z powodem umowę o pracę bez zachowania okresu wypowiedzenia. Wskazał również, że wynagrodzenie za listopad i grudzień wypłacił powodowi w gotówce.

W piśmie z 23 czerwca 2015 r. pozwany wskazał, że powód wykorzystał urlop wypoczynkowy w wymiarze 20 dni w grudniu 2014 r., który został mu udzielony na skutek jego telefonicznej prośby. Dodatkowo podniósł, że powód nie zakwestionował statusu prawnego nieobecności w grudniu 2014 r. Dodatkowo nie kwestionował, że był nieobecny w pracy. Argumentował, że dysponuje listą płac podpisaną przez powoda do czerwca 2014 r., albowiem po tej dacie nie istniała ewidencja czasu pracy podpisana przez powoda.

Sąd Rejonowy Sąd Pracy w Jastrzębiu-Zdroju wyrokiem z dnia 21.06.2016r. w pkt:

1. zasądził od pozwanego na rzecz powoda 3.800 zł z ustawowymi odsetkami od 1.800 zł od 10 grudnia 2014 roku do 31 grudnia 2015 roku oraz odsetkami ustawowymi za opóźnienie od 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty, od 1.800 zł od 10 stycznia 2015 roku do 31 grudnia 2015 roku oraz odsetkami ustawowymi za opóźnienie od 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty,

2. oddalił powództwo w pozostałym zakresie,

3. zniósł wzajemnie pomiędzy stronami koszty zastępstwa procesowego,

4. nakazał pozwanemu uiszczenie na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Jastrzębiu-Zdroju 190,00 zł opłaty sądowej, od zapłaty której powód był ustawowo zwolniony.

Sąd I instancji ustalił, następujący stan faktyczny:

Powód był zatrudniony u pozwanego w okresie od 10 grudnia 2013 r. do 9 lutego 2015 r. na czas nieokreślony na stanowisku montera w pełnym wymiarze czasu pracy z wynagrodzeniem 1.900,00 zł brutto miesięcznie.

Wykonywał on pracę zarówno w siedzibie pracodawcy, jak i poza siedzibą. Przysługiwało mu 20 dni urlopu wypoczynkowego.

Do lipca 2014 r. pozwany prowadził ewidencję wypłaty wynagrodzenia za pracę do tego okresu powód kwitował odbiór wynagrodzenia podpisem na liście płac. Natomiast od sierpnia 2014 r. powód w związku z brakiem takiej ewidencji nie kwitował odbioru wynagrodzenia.

M. P. nie otrzymał wynagrodzenia za listopad i grudzień 2014 r. Świadczył pracę na rzecz pozwanego do 31 grudnia 2014 r. Na wniosek powoda złożony telefonicznie pracodawca udzielił mu 20 dni urlopu wypoczynkowego w grudniu 2014r. Od 1 stycznia 2015 r. powód przestał przychodzić do pracy.

Stosunek pracy powoda został rozwiązany na podstawie art. 30 § 1 pkt 3 k.p.
w zw. z art. 52 § 1 pkt 1 k.p.

Powyższy stan faktyczny Sąd Rejonowy ustalił na podstawie dokumentacji znajdującej się w aktach osobowych. Dowody z dokumentów jak i kopii dokumentów sąd uznał za wiarygodne, ponieważ nie były kwestionowane przez strony postępowania, za wyjątkiem świadectwa pracy, a ich prawdziwość nie budziła wątpliwości sądu.

Ustalenia dotyczące niewypłacenia powodowi wynagrodzenia za listopad i grudzień 2014 r. Sąd I instancji poczynił w oparciu o zeznania powoda, które ocenił w tym zakresie jako wiarygodne. Za udzieleniem im tego waloru przemawiał fakt, że powód pomimo nieprowadzenia przez pracodawcę ewidencji wypłaty wynagrodzenia za pracę przyznał, że do listopada 2014 r. takie wynagrodzenia za pracę otrzymywał. Zeznania pozwanego Sąd uznał za niewiarygodne i sprzeczne ze zgromadzonym materiałem dowodowym, w szczególności z zeznaniami świadka A. W., która nie potwierdziła by wypłata powodowi wynagrodzenia za pracę za listopad 2014 r. nastąpiła w jej obecności oraz by powód przyjechał do zakładu pracy w grudniu 2014r. po odbiór wynagrodzenia za pracę.

Ustalenia dotyczące przebywania przez powoda w grudniu 2014 r. na urlopie wypoczynkowym Sąd Rejonowy poczynił na podstawie zeznań pozwanego, które ocenił jako wiarygodne w tym zakresie, gdyż były zgodne nie tylko z dokumentacją pracowniczą, ale też korespondowały z zeznaniami świadka A. W., która stanowczo i konsekwentnie twierdziła, iż powód był przez nią widywany w miejscu pracy w listopadzie 2014 r., natomiast w grudniu 2014 r. do pracy już nie przychodził. Zeznania powoda w tym zakresie Sąd ocenił jako niewiarygodne, tym bardziej, że powód w żaden sposób nie wykazał nimi, by miał świadczyć pracę w grudniu 2014 r. na rzecz pozwanego.

Zeznania świadka A. W. Sąd I instancji ocenił za wiarygodne, obiektywne i całkowicie bezstronne. Świadek pomimo, że była pracownikiem pozwanego, z jednej strony nie potwierdziła podawanych przez niego okoliczności związanych z wypłaceniem powodowi wynagrodzenia za pracę, z drugiej strony - wbrew twierdzeniom powoda - zeznała, że nie był on obecny w pracy w grudniu 2014 r.

Zeznania świadka B. M. zasadniczo potwierdziły jedynie, że zapisy w dokumentacji księgowej pozwanego sporządzone zostały w oparciu o przekazywane przez niego dane.

W oparciu o tak ustalony stan faktyczny Sąd Rejonowy uznał, że roszczenie powoda zasługiwało na częściowe uwzględnienie.

Wskazał, że zgodnie z art. 13 kodeksu pracy pracownik ma prawo do godziwego wynagrodzenia za pracę, a w myśl art. 80 kp, że wynagrodzenie przysługuje za pracę wykonaną, jednakże wynagrodzenie za pracę w pełnym wymiarze czasu pracy nie może być niższe niż minimalne wynagrodzenie za pracę ustalane corocznie przez Radę Ministrów. Stosownie do art. 94 k.p. pkt 5 pracodawca jest obowiązany w szczególności terminowo i prawidłowo wypłacać wynagrodzenie. Natomiast w razie opóźnionej wypłaty wynagrodzenia pracownik ma prawo do odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które pracodawca odpowiedzialności nie ponosi (art. 481 § 1 k.c. w zw. z art. 300 k.p.).

Sąd Rejonowy podkreślił, że zgodnie z zawartą w art. 6 k.c. regułą ciężaru dowodu, to na pozwanym spoczywa obowiązek udowodnienia twierdzeń w zakresie wypłacenia wynagrodzenia powodowi.

Pozwany zaś w żaden sposób nie wykazał wypłacenia powodowi wynagrodzenia za pracę za listopad i grudzień 2014 r. Nie prowadził ewidencji wypłaty wynagrodzeń, natomiast zapisy w dokumentacji księgowej odzwiercadlały jedynie odprowadzenie przez niego za pośrednictwem biura podatkowego - składek na ubezpieczenie oraz zaliczek na podatek.

Dlatego też Sąd mając na względzie twierdzenia powoda oraz pozostały zgromadzony materiał dowodowy zasądził na rzecz powoda wynagrodzenie jak w pkt.1 wyroku.

Sąd Rejonowy przyjął, że zebrany w sprawie materiał dowodowy wskazuje, że przyczyna wskazana w wypowiedzeniu umowy o pracę była prawdziwa, albowiem powód przez okres ponad miesiąca nie pojawił się w pracy.

Sąd I instancji nie podzielił podniesionego przez powoda zarzutu przekroczenia przez pozwanego terminu określonego w art. 52 § 2 k.p. Przez uzyskanie wiadomości o okoliczności uzasadniającej rozwiązanie umowy należy rozumieć uzyskanie odpowiednio pewnej wiadomości o faktach, z których przy prawidłowym rozumowaniu należy wyciągać wniosek o istnieniu przyczyny uzasadniającej rozwiązanie umowy.

Zgodnie z wyrokiem Sądu Najwyższego z 19 grudnia 1997 r., I PKN 443/97, OSNAPiUS 1998, nr 21, poz. 631 w przypadku naruszania przez pracownika obowiązków zachowaniem ciągłym termin z art. 52 § 2 k.p. rozpoczyna bieg od ostatniego czynu pracownika.

Podzielając powyższe stanowisko Sądu Najwyższego Sąd Rejonowy wskazał, że pozwany po powzięciu informacji o nieobecności powoda w pracy od 1 stycznia 2015r. odpowiednio pewną wiadomość o przyczynie nieobecności powoda w pracy powziął właśnie po kilku dniach tej nieobecności i w sytuacji braku usprawiedliwienia nieobecności przez powoda, np. zwolnieniem lekarskim, mógł wyciągnąć z tego logiczny wniosek o istnieniu przyczyny uzasadniającej rozwiązanie umowy, np. 9 lub 12 stycznia 2015 r., tj. po 5 dniach roboczych.

Nadto Sąd I instancji podniósł, że zgodnie z art. 171 k.p. w przypadku niewykorzystania przysługującego urlopu w całości lub w części z powodu rozwiązania lub wygaśnięcia stosunku pracy pracownikowi przysługuje ekwiwalent pieniężny. Sąd ustalił, że powodowi przysługiwało 20 dni urlopu wypoczynkowego oraz, że powód urlop ten wykorzystał w całości w grudniu 2014 r. W związku z powyższym Sąd oddalił powództwo w tym zakresie.

O kosztach orzekł na zasadzie art. 100 k.p.c. wobec częściowego uwzględnienia powództwa.

Sąd Rejonowy nakazał uiszczyć pozwanemu na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Jastrzębiu – Zdroju na podstawie art. 113 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych 190,00 złotych, od uiszczenia której powód był ustawowo zwolniony.

Apelację od powyższego wyroku złożyły obie strony.

Powód zaskarżył wyrok w całości, zarzucając mu:

1. naruszenie prawa procesowego, a to art.231 i 233 kpc, poprzez dowolną, nie opartą na wszechstronnym rozważeniu zgromadzonego materiału, ocenę zebranego materiału dowodowego, dokonaną w sposób sprzeczny ze wskazaniem wiedzy, doświadczenia życiowego oraz zasadami logiki i prawidłowego rozumowania, co miało wpływ na wynik sprawy, w szczególności przyjęcie, że:

a) ustalenia dotyczące przebywania przez powoda, w grudniu 2014r., na urlopie wypoczynkowym, dokonane na podstawie zeznań pozwanego są zgodne z dokumentacją pracowniczą, zważywszy na zapisy zestawienia czasu pracy powoda w grudniu 2014r, w których wykazano urlop wypoczynkowy w ciągu 26 dni licząc go łącznie z sobotami i niedzielami, co zdaniem skarżącego dyskwalifikuje ten dokument całkowicie,

b) powód przysługujący mu wymiar urlopu wypoczynkowego za 2014r. wykorzystał w grudniu 2014r., jeśli ustalenia te oparł wyłącznie na słowach pozwanego świadka, pomijając całkowicie okoliczność, iż to wyborem pozwanego była rezygnacja z prowadzenia list obecności po czerwcu 2014r.

2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego orzeczenia polegający na przyjęciu, że powodowi należą się ustawowe odsetki:

- od kwoty 1.800,00 zł od dnia 10.12.2014r. do dnia 31.12.2015r. oraz odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1.01.2016r. do dnia zapłaty,

- od kwoty 1.800,00 zł od dnia 10.01.2015r. do dnia 31.12.2015r. oraz odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1.01.2016r do dnia zapłaty,

jeśli dokumentacja płacowa powoda i przyjęcie, iż pozwany ma zapłacić na rzecz powoda łącznie kwotę 3.800,00 zł powoduje, że powodowi należą się odsetki:

- od kwoty 1.900,00 zł od dnia 10.12.2014r. do dnia 31.12.2015r oraz odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1.01.2016r. do dnia zapłaty,

- od kwoty 1.900,00 zł od dnia 10.01.2015r. do dnia 31.12.2015r oraz odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 01.01.2016r do dnia zapłaty.

3. naruszenie prawa procesowego, a to art.477² par.1 kpc, poprzez brak rozstrzygnięcia Sądu I instancji w zakresie nadania wyrokowi rygoru natychmiastowej wykonalności przyjmując, iż zasądzone należności dotyczą pracowników w sprawach z zakresu prawa pracy,

4. naruszenie prawa procesowego, a to art.100 kpc poprzez jego zastosowanie i wzajemne zniesienie pomiędzy stronami kosztów zastępstwa procesowego w sytuacji, kiedy przedmiotowa sprawa:

- po pierwsze, jest sprawą z zakresu prawa pracy pomiędzy pracownikiem a pracodawcą,

- po drugie, dotyczy wynagrodzenia za pracę,

- po trzecie, roszczenie dochodzone jest od strony pozwanej jako strony silniejszej

ekonomicznie,

- po czwarte, zastosowanie wyjątku określonego w art.100 kpc, niezależnie od treści art.98 par.1 kpc, pomija całkowicie możliwość stosunkowego rozdzielenia tych kosztów.

Zarzucając powyższe uchybienia powód wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez :

1) zmianę pkt.1 zaskarżonego wyroku w ten sposób, iż powodowie należą się odsetki

- od kwoty 1.900,00 zł od dnia 10.12.2014r. do dnia 31.12.2015r. oraz odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1.01.2016r. do dnia zapłaty,

- od kwoty 1.900,00 zł od dnia 10.01.2015r do dnia 31.12.2015r. oraz odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1.01.2016r. do dnia zapłaty,

2) zasądzenie od pozwanego Ł. D. na rzecz powoda M. P.

kwoty 1.480,00 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 10.02.2015r.do dnia zapłaty

tytułem ekwiwalentu za niewykorzystany urlop za 2014r.,

2) obciążenie pozwanego kosztami procesu, w tym zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda kosztów zastępstwa procesowego, za obie instancje, wg norm przepisanych.

W uzasadnieniu apelacji powód wskazał, że w zakresie pkt.1 wyroku, wobec oczywistości zarzutu, jego zdaniem, dalsze uzasadnienie jest zbędne.

W zakresie roszczenia dotyczącego ekwiwalentu za niewykorzystany urlop skarżący podniósł, że zasadnym jest przyjęcie przez Sąd I instancji, iż należny powodowi wymiar urlop to 20 dni i z tego powodu powód ograniczył roszczenie do kwoty 1.480,00 zł natomiast sprzeczne z zasadami logiki i prawidłowego rozumowania pozostaje jednak stwierdzenie Sądu I instancji, iż ustalenia dotyczące przebywania przez powoda w grudniu 2014r. na urlopie wypoczynkowym, dokonane na podstawie zeznań pozwanego, są zgodne z dokumentacją pracowniczą.

Powód zarzucił, że oparcie ustaleń przez Sąd w tym zakresie wyłącznie na słowach pozwanego i świadka pomijają całkowicie okoliczność, iż to wyborem pozwanego była rezygnacja z prowadzenia list obecności po czerwcu 2014r. a ponadto w przedsiębiorstwie pozwanego nie było planów urlopu, a on sam nigdy nie składał wniosków urlopowych u pracodawcy.

Powód podniósł również, że zasady dotyczące postępowania w sprawach z zakresu prawa pracy sformułowane w art.477² par.1 kpc nakazują Sądowi z urzędu nadać rygor natychmiastowej wykonalności w części nieprzekraczającej pełnego jednomiesięcznego wynagrodzenia..

Formując zarzut naruszenia art.100 kpc, skarżący podkreślił charakter postępowania, w tym dochodzenie przez powoda wynagrodzenia za pracę, nierówny status ekonomiczny stron i brak jakichkolwiek rozważań w zakresie możliwości stosunkowego rozdzielania kosztów udziału pełnomocników stron.

Pozwany w odpowiedzi na apelację powoda wniósł o jej oddalenie i zasądzenie na rzecz pozwanego kosztów zastępstwa procesowego wg norm przepisanych.

Podniósł, że nieprawidłowy jest zarzut powoda w zakresie ustaleń Sądu, co do przysługującego i wykorzystanego przez powoda urlopu wypoczynkowego, sam powód przyznał, iż należny powodowi wymiar urlopu wypoczynkowego to 20 dni, zupełnie zatem bezpodstawnie powód kwestionuje dokumentację pracowniczą, z której w sposób oczywisty wynika, że w grudniu 2014r. wykorzystał on 20 dni urlopu wypoczynkowego. Okoliczność, że w dokumencie tym informacja o urlopie odnotowana jest również w rubrykach dotyczących dni wolnych od pracy i świąt nie wpływa na to, że dni roboczych, w których powód pracy nie wykonywał z uwagi na przebywanie na urlopie wypoczynkowym jest właśnie 20.

Jako bezzasadny uznał też zarzut naruszenia art.477² par.1 kpc, bo w razie braku rozstrzygnięcia w przedmiocie rygoru natychmiastowej wykonalności pracownikowi przysługuje możliwość złożenia w ciągu dwóch tygodni od ogłoszenia wyroku wniosku o jego uzupełnienie w tej części (art.351 par.1 kpc) a takiego wniosku powód nie złożył.

Niezrozumiałe w ocenie pozwanego są zarzuty powoda w zakresie naruszenia art.100 kpc, bo w uzasadnieniu wyroku Sąd precyzyjnie wskazał, co stało u podstaw takiego rozstrzygnięcia tj. żądanie zostało uwzględnione w około połowie.

Pozwany w swojej apelacji zaskarżył wyrok w jego punkcie pierwszym w zakresie

- a) kwoty 1020,10 zł,
- b) odsetek ustawowych od kwoty 410,50 zł za okres od 10.12.2014r.,
- c) 410,50 zł za okres od 10.01.2015r.

Zarzucił naruszenie przepisów postępowania a to art.325 kpc w zw. z art.328 par.2 kpc polegające na sprzeczności sentencji wyroku z jego uzasadnieniem, ponieważ Sąd w uzasadnieniu wyroku uznał, że pozwany odprowadził od wynagrodzenia powoda za listopad i grudzień 2014r składki na ubezpieczenie oraz zaliczkę na podatek, natomiast w sentencji wyroku zasądził wynagrodzenie w wysokości brutto tj. obejmującej również wysokość składek na ubezpieczenie oraz zaliczkę na podatek za te miesiące.

Wskazując powyższe uchybienia pozwany wniósł o zmianę wyroku poprzez oddalenie powództwa w zakresie kwoty 1.020,10 zł oraz w zakresie odsetek ustawowych od kwoty 410,50 zł od 10.12.2014r. oraz odsetek ustawowych od kwoty 410,50 zł od dnia 10.01.2015r.

W uzasadnieniu apelacji skarżący podniósł, że Sąd nie odmówił wiarygodności dowodom potwierdzającym uregulowanie należności z tytułu składek na ubezpieczenie oraz zaliczek na podatek, zatem miesięczne wynagrodzenie powoda netto wynosiło 1.389,95 zł i Sąd bezpodstawnie zasądził na rzecz powoda wynagrodzenie w kwocie przekraczającej 2.779,90 zł oraz odsetki od kwot przekraczających kwotę 1.389,95 zł.

Sąd Okręgowy rozpoznając obie apelacje zważył co następuje:

Sąd I instancji prawidłowo ustalił, że powód nie otrzymał wynagrodzenia za listopad i grudzień 2014 roku. Zgodzić się należy ze stanowiskiem Sądu Rejonowego, że pozwany nie wykazał by wypłacił powodowi wynagrodzenie za te miesiące mimo, że w listopadzie wykonywał pracę a w grudniu przebywał na udzielonym mu przez pozwanego urlopie wypoczynkowym.

Prawidłowo też w zaskarżonym wyroku zasądzono na rzecz powoda od pozwanego kwotę 3.800 zł to jest wynagrodzenie w kwocie brutto i w tym zakresie apelacja pozwanego jest niezasadna.

Sąd Najwyższy bowiem w wyroku z dnia 09.07.2009r. II PK 232/08 stwierdził, że sąd pracy zasądza wszystkie świadczenia będące pochodnymi wynagrodzenia w kwotach brutto czyli mając na uwadze, że podstawa przyjęta do tych wyliczeń uwzględnia konieczność odprowadzenia składek na ubezpieczenie społeczne oraz zaliczek na podatek dochodowy od osób fizycznych.

Mimo prawidłowego zasądzenia kwoty 3.800 zł tytułem wynagrodzenia Sąd I instancji błędnie orzekł o odsetkach. Popenił błąd też matematyczny przy dzieleniu na pół kwoty 3.800 zł a ponadto niezgodnie z art.321 kpc orzekł ponad żądanie, bo powód domagał się zasądzenia odsetek od wynagrodzenia za listopad i grudzień 2014r, odpowiednio od 11.12.2014r, 11.01.2015r. a Sąd zasądził je od 10-tego każdego miesiąca.

Słusznie pozwany zarzuca, że Sąd I instancji mimo, że ustalił, że pozwany od należnego powodowi wynagrodzenia odprowadził składki na ubezpieczenie społeczne i zaliczkę na podatek dochodowy nie uwzględnił tej okoliczności zasądzając odsetki od kwot brutto choć pozwany opóźnił się w wypłacie wynagrodzenia w kwocie netto, bo to na nim spoczywa obowiązek odprowadzenia składek na ubezpieczenie społeczne także w części obciążającej pracownika oraz zaliczki na podatek dochodowy.

Dlatego też Sąd na mocy art.386 par.1 kpc uwzględniając w części apelację pozwanego zmienił zaskarżony wyrok częściowo i orzekł jak w pkt.1

Na częściowe uwzględnienie zasługuje także apelacja powoda w zakresie żądania wypłaty ekwiwalentu za urlop wypoczynkowy.

Uszło uwadze Sądu Rejonowego , że powód podjął pracę w grudniu 2013 roku a więc proporcjonalny urlop za okres jego zatrudnienia do 31.12.2015r. wynosił 22 dni a nie 20.

Powód rozszerzając w piśmie procesowym z dnia 14.04.2015r. żądanie pozwu wnosił o zasądzenie ekwiwalentu pieniężnego za niewykorzystany urlop wypoczynkowy za 2013 i 2014r. wraz z odsetkami , ale nie wskazał od jakiej daty domaga się odsetek.

Dlatego też Sąd Okręgowy na mocy art.386 par.1 kpc z apelacji powoda zmienił częściowo zaskarżony wyrok w pkt.2 o tyle, że zasądził od pozwanego kwotę 181,64 zł brutto tytułem ekwiwalentu pieniężnego za dwa dni niewykorzystanego urlopu wypoczynkowego z odsetkami za opóźnienie stosownie do art.481 par.1 kc od dnia następnego po rozwiązaniu z powodem umowy o pracę.

Sąd Okręgowy w pełni podzielił ustalenia Sądu Rejonowego , że powód w grudniu korzystał z urlopu wypoczynkowego . Zasadnie Sąd I instancji oparł te ustalenia w głównej mierze na zeznaniach świadka A. W., która zeznała, że w grudniu 2014 roku powód nie świadczył pracy, nie pojawiał się w siedzibie firmy ani w magazynie , choć kiedy wykonywał wcześniej pracę miało to miejsce.

Mając powyższe na względzie Sąd Okręgowy na mocy art.385 kpc w pozostałym zakresie apelacje powoda i pozwanego oddalił jako pozbawione podstaw.

Zauważyć należy, że wyrok wydany przez Sąd II instancji jest prawomocny a zatem wykonalny więc bezprzedmiotowe jest żądanie nadania rygoru natychmiastowej wykonalności.

Ponieważ Sąd uwzględnił apelacje obu stron w części na zasadzie art.100 kpc zniesiono wzajemnie między stronami koszty zastępstwa procesowego za II instancję.

Sędzia Przewodniczący Sędzia

SSO Janina Kościelniak SSO Maria Olszowska SSO Mariola Łącka